

VELIKOST DOCELA MALÉ OBCE

aneb Zařídili to

Libice nad Cidlinou je malá obec uprostřed Polabí. Její někdejší státotvorná velikost zanikla před cca tisíci lety spolu s hraděm Slavníkovců. Zařídili to tehdy Přemyslovci prostřednictvím krvelačných a prostoduchých Vršovců. Jakkoli Libice nesluje jako správní a kulturní centrum země, přece si již po několik let cosi z této funkce přivlastňuje. Jde o správu věcí kulturních, správu z nejpotřebnějších, neboť se váže k našim dětem.

V Libici se letos již potřetí uskutečnila ve dvou po sobě jdoucích víkendech 11.–13. a 18.–20. září Scénická žatva a dílna divadla pro děti – FEMAD'92. Tato, u nás vrcholová akce svého druhu, umožňuje účastníkům z řad divadelníků a pedagogů zhlédnout nejvýznamnější počiny z oblasti divadla pro děti. Je příležitostí ke konfrontaci druhově a žánrově různých divadel a jejich inscenací. Letos jich bylo 8 od profesionálních a 8 od amatérských divadelních souborů, včetně dětských. Mezi soubory lze zaznamenat i naše přední profesionální scény jako např. Drak z Hradce Králové, liberecké Naivní divadlo či divadlo Husa na provázku z Bma.

Nicméně, soubory a jejich inscenace, to je pouze základ – jakýsi pracovní materiál pro to hlavní. FEMAD je především dílnou moderního divadelního myšlení a prostředkem k tomu, aby tvorba divadla pro děti doznala podstatné proměny. Aby se, stručně řečeno, vymanila z braku a bezduchosti a cílila ke skutečné tvořivosti a umění. FEMAD je zároveň také jakousi laboratoří, v níž jsou zkoumány komunikace mezi jevištěm a hledištěm, schopnosti dětí vnímat artefakt divadelního představení, sdělnost inscenací pro různé věkové skupiny a pod. Letos se ona dílna a laboratoř realizovala prostřednictvím 3 skupin dětí, vedených pedagogy a psychologkou. Děti v nich k jednotlivým inscenacím sdělovaly své postřehy, názory a pocity. Tyto byly získávány především nepřímými metodami – asociacemi pocitů, prostřednictvím barevného vyjádření, kresbou plakátů, pojmenováním hry novým názvem, převyprávěním příběhu hry, přehráváním sekvencí hry, které obzvláště zaujaly, pojmenováním charakterů postav hry atp. Takto získané poznatky byly pak zprostředkovávány a interpretovány vedoucími skupin dětí a psychologkou v diskusích dospělých seminaristů k jednotlivým inscenacím.

Poznatky byly i tentokrát východiskem pro diskuse dospělých. Byly i tentokrát „nové“ a namnoze překvapivé. Začasté totiž zpochybňovaly, ne-li vyvracely, liché a zažité představy o tom, co děti v divadle (umění, v životě) chtějí a potřebují. To, co diskuse, za vedení pedagogů, divadelních teoretiků a praktiků, otevřely či k čemu dospěly, zde s ohledem na daný prostor nelze sdělit ani v letmém přehledu. Je toho mnoho – na knížku. Schopnost a intenzita vnímání dětí jsou zkrátka větší, než u nás dospělých. Pokud je vaše chtění po poznání tak silné, jako těch, kdo do Libice přijíždějí, poznamenejte si do kalendáře: FEMAD 17.–19. a 24.–26. 9. 1993.

Malá obec Libice nad Cidlinou proslula velikostí přínosu pro divadlo, umění a výchovu. Zařídili to tentokrát Ministerstvo kultury ČR, prostřednictvím ARTAMA Praha, prozíraví radní v Libici a neméně prozíravé okresní zastupitelstvo v Nymburce, prostřednictvím svých kulturních zařízení, Amatérská divadelní asociace, Městská knihovna v Praze, domácí divadelní soubor Vojan, přeborné množství dětí a nepřeborné množství nezištných a obětavých divadelníků, pedagogů a psychologka PhDr. Ivana Veltrubská.

Milan Strotzer

